

Biró József
őstörténet-kutató

AZ ISMERETLEN KÖRÖSI CSOMA SÁNDOR

Magyar őstörténeti kutatásaim célja a szabir-magyarok eredete, kultúrája és őstörténelmük bemutatása. Erről írtam A szabiok-magyarok őstörténetét három kötetben 1985-ben, 1990-ben és 1995-ben, majd átdolgozott és egy könyvbe szerkesztett kiadását 2000-ben, A szabir-magyarok őstörténete címen, majd A szabir-magyarok a „sumirok” tanító mesterei c. könyvemet 2002-ben. A szabir-magyarokra vonatkozó kutatásaim azt igazolják, hogy e népcsoport – őseink – legnagyobb időbeni mélységből bizonyítható eredete a Közel-Keletről, Mezopotámiából származik.

Kutatásaim közben jöttem rá, hogy Körösi Csoma Sándor is, elsősorban mint nyelvész kapcsolatba hozza a magyar nyelvet Mezopotámiával és a szabir-sumir népetnikummal.

Körösi Csoma Sándor eddig előttünk ismeretlen és elhallgatott gondolatai és munkái útmutatásul szolgálnak őstörténet-kutatóinknak: miszerint a magyarság származását Kelet-Délkelet irányában kell keresnünk.

Az elmúlt másfél évszázad magyar és idegen történetírói mostohán kezelték, meghamisították a magyar nép ősmúltját, valótlan történelem és nyelvészeti elméletet agyaltak ki. A finnugor származáselméletet - az 1848-49-es szabadságharcunk leveretése utáni szörnyű megtorlás idején – az osztrák kormány megbízásából idegen tudósok agyalták ki a magyarság megalázására. Primitív, nomád, barbár hordának nevezik őseinket és az észak-uráli erdőkből, veremlakásokból származtatják népünket. Annak ellenére, hogy krónikáink, mondáink és hagyományaink, a korabeli régészeti leletek és az őstörténeti bizonyítékok egészen mást mutatnak.

1848-ig nem volt kétséges, hogy a magyarok nem Északról, hanem Keletről származnak. Körösi Csoma Sándor is Keletre indult az őshaza keresésére. Mostani előadásomban Körösi Csoma Sándor és a szabiok című könyvemből meritek, de kiegészítem még azóta tudomásomra jutott adatokkal is.

Körösi Csoma Sándor 1784. április 4-én született az erdélyi Körösön. Már gyermekként elhatározta, hogy a magyarok őshazájának felkutatására szenteli életét. A nagyenyedi kollégiumban különösen a történelmet és a keleti nyelveket kedvelte és tanulmányozta, tervezgette útját az őshaza felkeresésére, és a magyarok eredetéről és az őshazáról szóló ifjúsági vitáknak részese volt. Hogy testét előkészítse a hosszú és fáradságos útra, állandóan edzette testét és a földön aludt.

A göttingeni egyetemen is ennek a célnak elérésére fordította minden figyelmét, ezért tanulta szorgalmasan az idegen – különösen a keleti – nyelveket (élete végére tizenhét nyelvet tanul meg). 1819 novemberében indul el hosszú útjára Erdélyből.

Körösi utazásának célját legszebben megfogalmazva Dr Blaskovich Lajos: *Őshaza és Körösi Csoma Sándor célja* című munkájának 46-47. oldalán találtam:

„Csoma utazásának célja az volt, hogy a származás és az őshaza tekintetében vallott ősi felfogást legelfogadhatóbb módon igazolja. Elejtett szavaiból és írásaiból kitűnik, hogy hitt a hiung-nu-hun és hun-magyar azonosságban vagy testvéri rokonságban, a székelységnek Atila (Csaba) hun néptől és az Árpád dinasztíának Atilától való leszármazásában, végül a 'kínai Tatárország beljebb eső részein' fekvő ősi nomádhazában. Etelközt, Lebédiát, a kaukázusi Eviláth földjét és Korozmiát, a hunok 'Kis-Indiáját' az ősök átmeneti szállásainak tekintette.”

Itt mindjárt meg kell jegyezni, hogy Csoma életében az általános nemzeti felfogás, a magyar nép származására vonatkozóan, a hun-magyar azonosság tételén nyugodott. Ebben a szellemben írtak a XIX. századbeli nagy költőink, íróink (Jókai, Petőfi, Vörösmarty, Arany, Gárdonyi stb.) A hun-magyar azonosság történelmi hagyománya és szelleme dobogtatta meg a reformkori magyarhú társadalom szívét hazánkban ebben a korszakban, s csak Körösi Csoma Sándor halála után indult meg az általános roham e felfogás ellen, s kezdett lassan teret hódítani az 1848-49-es szabadságharcunk leveretésével kapcsolatos nagy nemzeti elnyomatásunk sötét napjaiban – teljesen ellenkező elgondolású és irányú finnugorista tévtanítás.

Az őshaza felkeresésére irányuló utazásának körülményeit Körösi saját maga írja le, C. P. Kennedy angol századoshoz írott levelében, melyet az indiai Sabathu városában történt letartóztatása ideje alatt követelt tőle Lord Amherst kalkuttai főkormányzó. (T. i. először az angolok kémkedéssel vádolták).

Emiatt kellett szegény hazánk fiának kilenc évet dolgoznia a tibeti-angol szótár megírásán, mely végeredményben az angolok Tibetbe való terjeszkedését segítette volna elő. Erről a szótárról írta egyik lelkes Körösi kutató, Herpay Zoltán, hogy ez a munkája egy fabatkát sem ér a többi, eddig szinte agyonhallgatott munkáihoz viszonyítva. Ebből az agyonhallgatott Körösi munkásságból szeretnék néhány példát bemutatni.

Az ismeretlen Körösiről szóló első bizonyítékot egy idézetből mutatom be, amelyet az Ősi Gyökér magyar kulturális szemle XV. évf. 1987 május-júniusi számának 85. oldaláról veszem:

„Körösi Csoma Sándor tudománya nyomában...

Olyan sokat írnak a magyar újságok erről a derék székely-magyar Testvérünkről, de mindenki csak a hatalmas tibeti-angol szótárnál áll meg és azután – magyari vonatkozások és egyéb tudományossága terén – semmiféle tájékoztatást nem kapunk.

Múlt számunkban „Beszélgetés Füst Milánnal” cím alatt megkezdtünk egy érdekes közleményt Dr. Herpay Zoltántól, akit bátorítottunk korunk Bólyayjának nevezni. E számunkban folytatjuk a megkezdett közleményt, de talán jó lesz, ha leveléből idézzük a Körösi Csoma Sándor, székely-magyar büszkeségünkre vonatkozó részeket. Így ír Dr. Herpay:

„Körösi Csoma Sándor írásainak minden fontos része igen szép angol nyelven olvasható a British Múzeum Dóm – Könyvtárában. Alapos átvizsgálása heteket vesz igénybe, vaskos jegyzetfüzetek készítését igényli. A 60-as évek elején minden művét alaposan átvizsgáltam, mert hamarosan észrevettem, hogy Sándor (Sikandar) igen mélyen belenyúlt a Shakya-Tan szellemisége precíziós áttételébe és úgy habzsolatja gyönyörű angolsággal a szellemi igényekkel még rendelkező olvasót, mintha azt akarná mondani: vegyétek, egyétek ez a mi igazi lelkünk, életünk, metafizikánk. Kihegyezett szemekkel kerestem geometriai szisztémákat is, hiszen ahol annyit szerepel a hármassal, a hatossal, a nyolccsal, meg a 12-es princípium kötegesítés, mint a Stangyurban, ott csak kell lenni valahol geometriai szisztémának is. De ilyet sehol sem találtam. Feltűnt az is, hogy Sándor nemcsak a szanszkrit-magyar szavak világában talált vagy 500 szóhasonlóságot, de gyanakodott az olyan szavak fölött is, melyek eredetét határozottan mezopotámiaiainak tartotta. Megvallom, midőn kiírtam vagy három oldalra valót, akkoriban én is csupa jó sumir szavaknak véltem őket, mert nem tudtam még, hogy a Subarok presumirok voltak és a Sárga Tenger valamint az Atlanti Óceán között szabályszerűen röpködtek táltos lovaikon.

Ezután Herpay bővebben foglalkozik levelében TANERGETIKA elnevezésű munkájával – melyről azt tartja, hogy az Bólyay „Isten-Tanának” és Körösi Csoma „Stangyur”-jának egyenes leszármazottja és levelét így fejezi be:

’A Tanergetika azt sem nézi jó szemmel, ha pl. Körösi Csoma Sándor sírkövén hamis a születési dátum és még hamisabb az ő igazi monumentjét hirdető alkotását jelző két nagy,

voltaképpen fabatkát sem érő könyve. Az ő igazi monumentja az Ős-Subarok szellemi életének, gondolkodásmódjának hűséges tolmácsolása, sem nem tibeti, sem nem szanszkrit hanem jó angol nyelven. Annak a tannak a megtalálása, amely keze nyomán tisztán kitárulkozott számunkra a Stangyur alfejezeteiben és annak egészében Körösi Csoma Sándor megtalálta népünk igazi eredetőjét”.

A következő ismeretlen Körösiről szóló bemutatásom Dr. Duka Tivadar: „Körösi Csoma Sándor Dolgozatai” című könyvének 182. oldaláról:

„XIV. SHAKIÁNAK SZITTYA EREDETE

Én Shakya, szittyá nemzetből való vagyok, szeplőtlen családból születtem. Az emberi lényeket oly hitben oktatom, mely elvezeti őket oly hazába, a hol a fájdalom nem létezik; azaz arra tanítom őket, mi módon lehet megszabadulniok e földi testben lévő életüktől.”

Ezzel kapcsolatban megjegyzem a Körösi Csoma Sándor és a szabirok című könyvem 47. oldaláról: Körösi nemcsak azért maradt kilenc évig Tibetben és környékén, hogy elkészítse a tibeti-angol szótárt (hogy leróhassa az angolok iránt érzett kötelességét), hanem mert nyomára bukkant Shakya Buddha tanításainak összefoglalására a 100 kötetes Kah Gyurban és Shakya Buddha tanításainak a magyarázataira a 225 kötetes Stan Gyurban. Ezeknek a fennkölt hangú szentkönyveknek a legmélyebb filozófiai elmélkedésekkel és erkölcsstani oktatásokkal telített soraiban felismerte önmagának jellemét, nemzetének a lelkületét és megtalálta őseinek kilétét és honnan jöttét, népének az eredetőjét.

Hogy jobban megértsük Shakya Buddhának szkita-szittyá eredetét bemutatom a szkita szó keletkezését Padányi Viktor: Dentumagyararia című könyvének 181. oldaláról:

„ A nép szó abban az értelemben, hogy vérségileg, vagy egyéb alapon összetartozó embercsoport, a sumirban éppúgy, mint az összes őstörök nyelvekben: szak, Szaka, saag, sagga. A sumir alapszó SA annyit jelent, hogy gyülekezni, csatlakozni, rendeződni, a saag, sagga pedig ellenállni, támadni, rohamozni. A szaka emberekből összetevődő szerves kötelék, nép, törzs, nemzetség, had.

Amellett, hogy az ómagyar had szó, amely nemzetséget, vérségileg összetartozó családok kötelékét jelentette, pontosan megfelel a szak, szaka szónak, maga ez a szó is, ugyanúgy, mint az összes őstörök nyelvekben, megvan a magyarban is, ma is szék, szeg formában, csak jelentése, mivel mindkét szónak van egy másik jelentése is, homályossá vált.

A székhely, székváros innen ered, s nem trónra, vagy hivatali székre való utalás. A székhely székek a különböző nemzetségek telepterületei. Ősi települési falvaink szeg-ei (Alszeg, Felszeg, Kovács-szeg stb.), mint egy-egy nemzetség, had által lakott falú – és városrészek, szintén erre utalnak, de erre utalnak falu és városnevek is. Pl. Szeged, Besenyőszög, Kunszeg, Szeghalom, sőt maga a székely népnév is az ősi szaka szó elhomályosult értelmű származékai, mint ahogy a „szegről-végről atyafiság” kifejezésünk is ezen alapul és pontosan ki nem mutatható, de létező rokonságot jelent, amit csak az igazol, hogy családunk a másik családdal ugyan abban a szegben lakik, tehát egy közös őstől származik.

Mivel őstörök település nem utcák, hanem „szegek” szerint történik s egy-egy „szeg”-ben a házak látszólagosan össze-vissza, de valójában azonban egy rokonsági rend szerint épültek a közös területen, s ezek között a „rendetlenül” épült házak között ismeretlennek nehéz volt az eligazodás, a „szeg” szóból „zug” lett és a helyzet alliterációs kifejezése zeg-zug, zeges-zugos. A „szaka” szónak lám, igen gazdag családja él a mai magyar nyelvben is, annak ellenére, hogy eredeti honfoglalás kori szabir szókincsünk egy részét onogur szókinccsel cseréltük fel.

Mivel népekről általában többes számban beszélünk, és így volt ez a múltban is, a Káspi-vidéki „népeket” is többesben emlegették, a többes szám őstörök ragja pedig – t, így hát a „a népek” – „szakit”. Ezt a szót a Kr.e. évezredek görögjei, akik a szó jelentésével láthatólag nem voltak tisztában, hallomás alapján így írták le: „skutas” „Scyth” és azt

gondolták róla, hogy ez valamilyen népnév. Így jött létre egy görög íróvesszőből egy ókori nép, a szkíta, amely sohasem létezett. Annak az öt különböző népnek, amelyre ezt a furcsán átgörögösített szót ráakasztották – s mely öt nép a következőkben további ágakra bomlott szét a Kr. e.-1000-tól Kr. u. 500-ig terjedő másfél évezred alatt – fogalma sem volt róla, hogy őket így nevezik. Ők magukat „hun”, „dáh”, „avar”, „chus” (úz) és „szabir” néven nevezték. Hogy a dolog még furcsább legyen, az egyébként már többes számot jelentő szakit-Scyth szót még egyszer többes alakban használták (scythae, die Scythen, stb.), ami igazában annyit jelent, hogy „szkítákok”, vagy pontosabban szakákok”.

Ehhez az idézethez hozzá kell még adnom, hogy a görög történetírók sokszor a saját véleményük szerint nevezték el a különböző népeket, és többféleképpen jelölték meg őket. Pl. Cyrus szkíták elleni hadviselésében Herodotosz a perzsa „ellenségeket” Masszagétáknak nevezi (Historiam I.), míg Strabo ugyanezeket Saca néven említi (De situ orbis L. XI.), és Justinus pedig szkítáknak írja e népet (Historiam L. I.).

És ugyancsak találunk Duka Tivadar könyvének 306-313. oldalán egy fejezetet „Shakya nemzetségének eredete” címen, mely szintén igazolja, hogy Körösi előszeretettel foglalkozott azzal a néppel, melyből Shakya Buddha született, mely népnevet – korának legnagyobb nyelvésze lévén – minden kétséget kizárólag kapcsolatba tudta hozni a sumir és az őstörök nyelvek 'sa', 'sag', 'saag', és 'sagg', a görög scytha = saka, a magyar szak (régifajta) valamint a szak/ szeg/ szék szógyökökkel, melyből a 'szék' gyök a székely szónak a gyökerét képezi. Idegen szakértők úgyszintén megállapították, hogy a székely szó és népcsoport a sa-saka szó és népcsoport származéka, és hogy a székely népcsoport “ a legtisztább képviselője a magyar fajnak” (Calvin Kephart: Races of mankind, 310 o.), akkor miért ne tudta volna Körösi is ugyanezt? Különösképpen akkor tulajdoníthatunk ennek a tényezőnek nagy jelentőséget, ha tudjuk, hogy a magyarság származásának mivolta és honnan jött ezzel a tényezővel éles fókuszba hozható, tiszta képet nyújt.

A következőkben az ismeretlen Körösiről egy nagyon fontos közleményt kell bemutatnom. Azt ugyan mindannyiunknak tanították az iskolában, hogy Körösi elkészítette az angol-tibeti szótárt, de arról viszont nem hallottunk, hogy mit írt Körösi annak előszavában. De hogy ezt jobban megértsük, először is tudnunk kell, hogy az indogermánisztika – ma indoeurópisztikának nevezett – nagy nyelv és fajszármazási elmélet tudományt – amelyből fattyúhajtásként a finnugorisztika is kifejlődött – a szanszkrit nyelvre alapozták. Erről később többet. Most nézzük az idézetet Körösi Csoma Sándor angol-tibeti szótárának előszavából: „...Saját nemzetének pedig a szerző büszkeséggel jelenti, hogy a sanszkrit tanulmányozása sokkal hasznosabb a magyarokra, mint bármely más európai nemzetre nézve. A magyarok dúskálnak találandnak tanulmányozásában, szem előtt tartván nemzeti eredetük, szokásaik, viseletük és nyelvük értékeit, meg pedig azért, mivel a sanszkrit nyelvnek alkotása, valamint több indiai nyelveké is, nagyon párhuzamos a magyarokéval, mely különben eltér a nyugati Európa nyelveitől. E párhuzamosság feltűnő bizonyosságul álljon a következő példa. A magyarban előragok helyett utóragokat találunk kivétel nélkül, kivéve a személyes névmások esetét, és az igeigékből segédige nélkül s csupán egy szótagnak egyszerű hozzáadásával többféle igealakokat formálhatunk: tudniillik cselekvő, szenvedő, óhajtó, gyakorító, visszaható, formákat: így van ez úgy a magyarban, mint sanszkritban s nincs szükség sem itt, sem ott a segítő igére az összetett múlt vagy a jövő idők fogalmazásában, a hogy az okvetlen megkivántatik az európai nyelvekben. De nincs itt helyén oly elemzésbe ereszkedni, mely iránt különben a legnagyobb érdeklődéssel viseltetik a szerző hazafiúi úgy mint nyelvészeti előszeretetének fogva.”

Az, hogy Körösi munkáit miért hallgatták agyon és Körösi neve is miért vált tabuvá halála után (1842) a mai napig is, azon sokat goldokodtam, míg főmunkám, a szabir-magyarok őstörténete kutatása közben rá nem jöttem a valóságra. Ez megint csak a szanszkrit

nyelvvel kapcsolatos, így egy újabb idézetet olvasok fel, de most a nagy indogermánista tudós, Arthur Ungnad Subartu nevű könyvének bevezetőjéből:

„Amint Európában a 18. század vége felé a szanszkrit nyelv imert lett, melyet régóta a legöregebb indogermán nyelvnek tartanak és valamivel később Franz Bopp lerakta az alapját az összehasonlító nyelvtudománynak és még jóformán semmit sem tudunk a népszármazás tudományáról és a fajkérdések csak érzékelés szerint, mintsem tudományos alapon lettek megítélve, az indogermánok őshazáját Közép-Ázsiában keresték. Először a fajkutatás és az európai őstörténet-tudomány ezt a hiedelmet megrendítette; de még 1925-ben olyan jelentős kutató, mint Eduard Meyer, hogy az a feltevés, mely az indogermánok hazáját a Keleti-Tenger vidékén, vagy egyáltalán Európában keresi, történelmileg és földrajzilag is erős kétellyel áll szemben.” (Szabad fordításomban). Arthur Ungnad nagy indogermánista nyelvész volt és ha ő azt írja, hogy a szanszkrit nyelv elterjedt Európában a 18. század végén és azt a legrébb indogermán nyelvnek tartják az indogermánisztika elméletét kiagyaló nyugat-európai tudósok, akkor arra mérget vehetünk, hogy úgy volt indogermánista – ma indoeurópainak nevezett – körökben. Hogy miért fájdult meg a foguk erre az igen magas fokú ősműveltséget eláruló nyelvre Nyugat-Európa tudósainak és miért mondták ki arra a „nagy szakértők”, hogy csak az ő ősnyelvük lehet, azt nemigen nehéz kitalálni. Hogy is mondja a latin közmondás? „Akié a föld, azé a vallás.” Ebben az esetben pedig: Akié a föld, azé az újonnan felfedezett ősmesternyelv. Ne feledjük el, hogy a szóban forgó időben már igen messze és hatalmas területkörökre elnyúlt az angol birodalom – beleértve természetesen Indiát is – ahol az indogermán elmélet szerint a szanszkrit nyelvnek kellett születnie.

Az Ungnad idézetben említett Franz Bopp 1816-ban rakta le az összehasonlító nyelvtudomány alapjait, de az összehasonlító nyelvészet születési évének az 1786. évet tartják, amikor is William Jones (1746-1794) angol diplomata a szanszkrit nyelvvel kapcsolatban a következőket mondta:

„A szanszkrit nyelv - bármily ősi is – oly bámulatos szerkezettel rendelkezik, mely tökéletesebb a görög nyelvénél, gazdagabb a latinnál, gyönyörűbb mindegyikükénél, ám amely oly közeli rokonságot mutat e két nyelvvel, az igék gyökereiben épp úgy, mint a grammatikai formákban, hogy ezt a véletlen nem szülhette, a rokonság annyira erős, hogy e három nyelv kutatásával foglalkozó egyetlen filológus sem kételkedhetik benne: ezek mindannyian egy közös forrásból eredtek, amelyik meglehet, hogy többé már nem létezik” (Ezt az idézetet O. Szülejmenov: Sumér és Ázsia c. könyvéből vettem).

Ahhoz semmi kétség nem fér, hogy Körösi tisztában volt a magyar nyelv ősiségével, szépségével és egyedülállóságával. Erről a kortársa, barátja és tisztelője, az angol diplomata Sir John Browning is kifejezte véleményét és ezért is tanult meg magyarul, sok magyar költeményt lefordított angolra és megírta a *Poetry of the Magyars*, A magyarok költészete című könyvét. E könyvnek az előszavából olvasom fel a következőket, szabadfordításomban:

„A magyar nyelv messze megy vissza a múltba. Nagyon különleges módon fejlődött ki és szerkezete arra a korai időpontra tehető, amikor a legtöbb jelenleg beszélt európai nyelv még nem is létezett. Önmagában, folyamatosan és szilárdan fejlődött nyelv, melyben logika és matematika van, az erő és hangzat alakíthatóságával és hajlékonyságával.” Ezek után Sir John Browning az angol nyelvről beszél, melyben kimutatható az eredet és megállapítható és szétválasztható az idegen réteg. Majd így folytatja: „Ezzel szemben a magyar nyelv egy darabból álló terméskő, melyet az idő viharai nem karcoltak össze. Nem egy kalendárium, mely az idők változásához alkalmazkodik. Nincs szüksége senkire, nem kölcsönöz, nem trafikál, sem nem ad, sem nem vesz senkitől. Ez a nyelv a nemzeti felsőbbrendűségnek és szellemi függetlenségnek legdicsőségesebb emlékműve. Amit a tudósok nem tudnak megoldani, azt mellőzik. A nyelvészetben úgy, mint a régészetben. Az ősegyiptomi templomok egyetlen kőből álló padozatát sem tudják megmagyarázni. Nem tudják honnan

való, vagy melyik hegyből lettek kivágvva ezek a csodálatos kőtömegek. Hogyan lettek elszállítva és a templomok tetejéig felemelve.

A magyar nyelv eredetisége még ennél a tüneménynél is csodálatosabb. Aki megfejti, az az isteni titkot fogja analizálni; valóban annak is az első tételét: Kezdetben volt az Ige és az Ige Istennél volt és Isten volt az Ige.”

Sir John Browning ismerte Körösi Csoma Sándort és egyetértett Körösi azon szándékával, hogy a magyar őskultúra eredetét „India Tárházában” kutassa.

Érdeemes megszívlelni az 58 nyelven beszélő Mezzofanti biboros megjegyzését is a magyar nyelvvel kapcsolatban: „A magyarok úgy látszik nem is tudják, hogy micsoda kincs lakozik a nyelvükben.”

1988 májusában Clevelandban a Nagy Szittya Történelmi Világkongresszuson tartott előadásomban bejelentettem, hogy az új régészeti leletek túlsúlya miatt és az új tudományos felfedezések fényében elkerülhetetlen az emberiség őstörténelmének újraértékelése, sőt újra írása és ennek következtében a világ őstörténet tudománya egy légürestér felé halad, amelyet a világ történéseinek az új felfedezések fényében be kell töltenie. S nem közömbös számunkra, hogy ebben az új munkában milyen szerepet kap a magyar ősmúlt. Hogy ismét barbár, nomádnak fogják őseinket beállítani, vagy pedig az őket megillető helyre sorolják, mely kutatásaim szerint, bemutatja, hogy a mezopotámiai szabir-magyarok voltak az agrár forradalom elindítói az utolsó eljegesedés után.

Így kaptam a megbízatást, hogy alakítsak egy társaságot, mely e folyamatokat figyeli. Az így megalakult társaságot Körösi-Padányi Őstörténetkutató Társaságnak nevetem el, hazánk két nagy kutatójának állítva ezzel is emléket.

Körösivel kapcsolatban azt se feledjük el, hogy hazánkban bár nem nagy lelkesedéssel adóznak hivatalosaink jelenleg Körösinek, de Japánban a Tokió-i Egytemen 1933-ban szobrot állítottak neki és botthiszatvának, azaz buddhista szentnek avatták fel.

S most befejezésül említsük meg Varga Zsigmondnak Körösi emlékére írt egyik Munkája végén írott szavait: „Fogadd tehát megdicsőült lélek, szívesen e poszthumus hódolatot géniuszod előtt. Járujjon hozzá e munka is ahhoz, hogy példaadó szellemed örökké éljen és minden hivatott magyar szívet a Tiedhez hasonló munkára ihlessen.”